

ПЕСЕНТА НА ЧОВЕКА

*На д-ра К. Кръстев, мой благосклонен учител, неизменен
другар и всегашна опора през дни на изпитания*

Един и същ на битието с урагана,
аз шеметно се нося, дух из океана
на тъмнина нестресвана от сън за ден,
без нявга мигом негде да застана,
напред самотно устремен.

Живота и смъртта крила ми са предвечни,
размахани задружно, - близки и далечни
предели аз не виждам сред размаха свой;
на мигновенията бързотечни
изгубих тягостния брой.

Къде отивам аз, терзан от знойна жажда
Мечта подир мечтата гине и се ражда...
В тъма и сам - към светлина ли, към любов
Из хаосите явствен се обажда
към мене нечий родствен зов.

През тайната на димните потоци звездни,
кръз ужаса на гробно млъкналите бездни,
заслушан аз минавам, - бди тревожен ум,
с надежда за минутите възмездни
на стигнат край в безкраен друм.

И може би в безкрая гоня аз граница,
с напразно вярван сън за бъдаща зорница -
слепец пробуден, сляп отвека и навек...
И може би в заключена тъмница
от своя зов аз слушам ек.